

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS
DE BELGIQUE

SESSION EXTRAORDINAIRE 2010

1er octobre 2010

PROPOSITION DE LOI

**modifiant les articles 21 et 21bis
de la loi du 17 avril 1878
contenant le Titre préliminaire
du Code de procédure pénale
en vue de prévoir un délai de prescription
de quinze ans pour certains faits graves
commis sur des mineurs d'âge**

(déposée par
M. Daniel Bacquelaine et consorts)

BELGISCHE KAMER VAN
VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

BUITENGEWONE ZITTING 2010

1 oktober 2010

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van de artikelen 21 en 21bis
van de wet van 17 april 1878 houdende
de voorafgaande titel van het Wetboek
van strafvordering, teneinde voor sommige
op minderjarigen gepleegde ernstige feiten
de verjaringstermijn vast te stellen
op vijftien jaar**

(ingediend door
de heer Daniel Bacquelaine c.s.)

RÉSUMÉ

Les délais actuels de prescription de l'action publique en cas d'abus sexuels commis sur des mineurs d'âge sont, dans certains cas, insuffisants. Les auteurs de la présente proposition de loi souhaitent dès lors porter à 15 ans le délai de prescription, non seulement en cas d'infractions graves à caractère sexuel commises sur la personne d'enfants mineurs (dans les cas visés aux articles 372 à 377, 379, 380 du Code pénal) mais également lorsque la mutilation des organes génitaux visés à l'article 409 du Code pénal est commise sur la personne d'un mineur.

SAMENVATTING

De vigerende verjaringstermijnen van de strafvordering zijn, in geval van seksueel misbruik van minderjarigen, in bepaalde gevallen ontoereikend. Daarom wensen de indieners van dit wetsvoorstel de verjaringstermijn op vijftien jaar te brengen, niet alleen voor ernstige seksuele misdrijven ten aanzien van minderjarigen (in de gevallen bedoeld in de artikelen 372 tot 377, 379, 380 van het Strafwetboek), maar tevens wanneer een minderjarig meisje het slachtoffer is van verminking van de genitaliën, als bedoeld in artikel 409 van het Strafwetboek.

N-VA	:	Nieuw-Vlaamse Alliantie	
PS	:	Parti Socialiste	
MR	:	Mouvement Réformateur	
CD&V	:	Christen-Democratisch en Vlaams	
Ecolo-Groen!	:	Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen	
Open Vld	:	Open Vlaamse liberalen en democraten	
sp.a	:	socialistische partij anders	
VB	:	Vlaams Belang	
cdH	:	centre démocrate Humaniste	
LDD	:	Lijst Dedecker	
PP	:	Parti Populaire	

Abréviations dans la numérotation des publications:		Afkortingen bij de nummering van de publicaties:	
DOC 53 0000/000:	Document parlementaire de la 53 ^{ème} législature, suivi du n° de base et du n° consécutif	DOC 53 0000/000:	Parlementair document van de 53 ^e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer
QRVA:	Questions et Réponses écrites	QRVA:	Schriftelijke Vragen en Antwoorden
CRIV:	Version Provisoire du Compte Rendu intégral (couverture verte)	CRIV:	Voorlopige versie van het Integraal Verslag (groene kaft)
CRABV:	Compte Rendu Analytique (couverture bleue)	CRABV:	Beknopt Verslag (blauwe kaft)
CRIV:	Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes) (PLEN: couverture blanche; COM: couverture saumon)	CRIV:	Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaald beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen) (PLEN: witte kaft; COM: zalmkleurige kaft)
PLEN:	Séance plénière	PLEN:	Plenum
COM:	Réunion de commission	COM:	Commissievergadering
MOT:	Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)	MOT:	Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)

Publications officielles éditées par la Chambre des représentants		Officiële publicaties, uitgegeven door de Kamer van volksvertegenwoordigers	
Commandes:		Bestellingen:	
Place de la Nation 2		Natieplein 2	
1008 Bruxelles		1008 Brussel	
Tél. : 02/ 549 81 60		Tel. : 02/ 549 81 60	
Fax : 02/549 82 74		Fax : 02/549 82 74	
www.laChambre.be		www.deKamer.be	
e-mail : publications@laChambre.be		e-mail : publicaties@deKamer.be	

DÉVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

La présente proposition de loi reprend, en l'adaptant, le texte de la proposition de loi DOC 52 0233/001.

“L'exploitation sexuelle des enfants est une forme extrême de l'injustice qui peut arriver à tous les enfants. Il convient d'approcher la réalité de l'exploitation des enfants et le manque d'attention qui y est accordé à partir de la position faible des enfants dans une communauté qui est constituée d'abord par et pour des adultes.”¹

L'exploitation sexuelle — en tant que violence extrême — laisse des traces *ad vitam aeternam* chez les enfants qui en sont victimes: ces enfants gardent toute leur souffrance, toute leur douleur et souvent ne parviennent à les évoquer qu'après de très longues années. Cette triste réalité pose, sur le plan juridique, et sur le plan plus particulier de la politique criminelle qu'il convient de mener par rapport à ce fléau, le problème de la prescription de l'action publique à l'égard des auteurs de tels faits odieux.

Les principales formes d'abus sexuels commis sur des mineurs d'âge étant punies de peines criminelles par notre Code pénal, le délai de prescription de l'action publique est de dix ans. Or, il apparaît que, dans la toute grande majorité des cas, ces crimes sont, ce qui nous paraît inacceptable, correctionnalisés.

Avant l'adoption de la loi du 28 novembre 2000 relative à la protection pénale des mineurs, cette correctionnalisation avait pour conséquence que le délai de prescription était ramené à cinq ans.

Désormais, l'article 21*bis* du titre préliminaire du Code de procédure pénale prévoit que, même en cas de correctionnalisation des crimes visés aux articles 372 à 377, 379, 380 et 409 du Code pénal, le délai de prescription de l'action publique reste celui qui est prévu pour un crime.

Certes, cette modification combinée avec la modification introduite par la loi du 13 avril 1995 relative aux abus sexuels à l'égard des mineurs, faisant courir la prescription à partir du jour où la victime atteint l'âge de dix-huit ans, constitue une avancée considérable.

¹ *Les enfants nous interpellent*, Rapport final de la commission nationale contre l'exploitation sexuelle des enfants, 1997, p. 8.

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

Dit wetsvoorstel neemt, in gewijzigde vorm, de tekst over van wetsvoorstel DOC 52 0233/001.

“Seksuele uitbuiting is een extreme uitdrukking van het onrecht dat alle kinderen kan overkomen. Het voorkomen van seksuele uitbuiting van kinderen en de gebrekkige aandacht voor een dergelijk fenomeen moeten mede benaderd worden vanuit de zwakke positie van kinderen in een samenleving die in de eerste plaats van en voor volwassenen is.”¹

Seksuele uitbuiting, een extreme vorm van geweld, laat bij de kinderen die er het slachtoffer van zijn, levenslang trauma's na, want zij kroppen hun lijden en al hun pijn op en kunnen er vaak pas vele jaren later over praten. Die trieste realiteit doet juridisch, en meer bepaald op het gebied van het strafbeleid dat tegen die plaag moet worden gevoerd, het probleem rijzen van de verjaring van de strafvordering tegen degenen die dergelijke weezinwekkende daden plegen.

Aangezien ons Strafwetboek voor de belangrijkste vormen van seksueel misbruik van minderjarigen in criminele straffen voorziet, is de verjaringstermijn van de strafvordering tien jaar. De overgrote meerderheid van die misdaden blijkt echter te worden gecorrectionaliseerd — hetgeen ons onaanvaardbaar lijkt.

Vooraleer de wet van 28 november 2000 betreffende de strafrechtelijke bescherming van minderjarigen werd aangenomen, werd de verjaringstermijn ingevolge die correctionalisering teruggebracht tot vijf jaar.

Voortaan bepaalt artikel 21*bis* van de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering dat, zelfs indien de misdrijven bedoeld in de artikelen 372 tot 377, 379, 380 en 409 van het Strafwetboek worden gecorrectionaliseerd, voor de strafvordering dezelfde verjaringstermijn geldt als voor een misdaad.

In combinatie met de bij de wet van 13 april 1995 betreffende het seksueel misbruik ten aanzien van minderjarigen ingestelde wijziging, die bepaalt dat de verjaringstermijn pas begint te lopen vanaf de dag waarop het slachtoffer de leeftijd van 18 jaar heeft bereikt, houdt

¹ *Kinderen stellen ons vragen*, Eindrapport van de Nationale commissie tegen seksuele uitbuiting van kinderen, 1997, blz. 8.

Cependant, ces modifications ne nous paraissent pas offrir un délai suffisant pour le dévoilement de tous les faits.

Or, pour certaines victimes, il faudra attendre de très longues années — les confidences reçues en portent témoignage — avant que puissent être révélées aux proches d'abord, à la justice ensuite, la douleur, la honte, parfois un sentiment de culpabilité provoqué, la souffrance qu'elles ont endurés en subissant des actes odieux contre lesquels notre société se doit de réagir de manière forte, bien sûr par une action préventive importante, mais également par une approche répressive claire et nette.

De tels faits sont inacceptables et, dès lors, tout doit être mis en œuvre pour permettre la poursuite et le jugement de leurs auteurs, ce qui implique que le temps nécessaire soit mis à la disposition des victimes pour leur permettre de faire connaître leur triste et douloureux passé. Elles le demandent car elles ont un impérieux besoin, nous dirions un besoin vital, que ces faits soient connus publiquement et que l'auteur aussi les reconnaisse, en assume la responsabilité; elles y ont droit.

Il y a quelques années, dans notre pays, s'est manifesté un mouvement solidaire à l'appel de Lausanne, se fondant notamment sur le fait que presque tous les États du monde ont ratifié la Convention relative aux droits de l'enfant du 20 novembre 1989. Les initiateurs de cet appel avaient alors demandé que la Conférence de Rome (juin 1998) inscrive explicitement dans le Statut de la "Cour pénale internationale" qu'à titre de reconnaissance universelle de son exceptionnelle gravité, la criminalité envers les enfants soit reconnue et jugée au titre de "crime contre l'humanité", en vue de rendre de tels faits imprescriptibles.

Quoi qu'il en soit:

1) estimant cependant que l'imprescriptibilité ne constitue pas le moyen unique, ni peut-être le seul adéquat, pour permettre à la victime de parler de l'histoire qu'elle a vécue;

2) considérant, par contre, que les délais actuels de prescription de l'action publique pour de tels faits sont, dans certains cas, insuffisants, les auteurs de la présente proposition de loi souhaitent porter à 15 ans le délai de prescription, non seulement en cas d'infractions graves à caractère sexuel commises sur la personne d'enfants mineurs (dans les cas visés aux articles 372 à

die wijziging weliswaar een belangrijke vooruitgang in. Volgens de indieners is de bij die wijzigingen ingestelde termijn echter ontoereikend om alle feiten aan het licht te kunnen brengen.

Zoals uit vertrouwelijke getuigenissen blijkt, gaan er voor sommige slachtoffers evenwel vele jaren overheen eer zij in staat zijn, eerst aan hun naaste familieleden en vervolgens aan het gerecht, het verdriet, de schaamte, het eventuele schuldgevoel en het lijden te onthullen waarmee zij werden geconfronteerd als gevolg van die afschuwelijke daden. Onze samenleving moet onverbidde-lijk optreden tegen dergelijke daden, uiteraard door een grootschalige preventieve actie, maar ook door een duidelijke repressieve aanpak.

Dergelijke feiten zijn onduidelijk, en men moet dan ook alles in het werk stellen om de daders te kunnen vervolgen en te berechten. Dat veronderstelt evenwel dat de slachtoffers de nodige tijd krijgen om aan hun droevig en pijnlijk wedervaren bekendheid te geven. Zij vragen dat ook, want voor hen is het een dringende noodzaak, zelfs een zaak van levensbelang, dat die feiten alom ruchtbaar worden gemaakt, dat de dader ze bekent en er verantwoording voor wil afleggen. De slachtoffers hebben daar recht op.

Enkele jaren geleden heeft zich in ons land een tendens gevormd om in te gaan op de oproep van Lausanne; die was onder meer ingegeven door het feit dat bijna alle landen ter wereld het VN-Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989 hebben geratificeerd. De initiatiefnemers van die oproep uitten toen de wens dat de Conferentie van Rome (juni 1998), bij wijze van universele erkenning van de uitzonderlijke ernst van misdaden tegen kinderen, in het Statuut van het Internationaal Strafhof uitdrukkelijk zou aangeven dat dergelijke misdaden moeten worden aangemerkt als "misdaden tegen de menselijkheid" en als dusdanig worden gevonnis, zodat er geen verjaring meer voor mogelijk is.

Wat er ook van zij,

1) de niet-verjaarbaarheid is niet het enige, noch wellicht het enige probate middel om het slachtoffer de mogelijkheid te bieden zijn wedervaren te vertellen;

2) voorts zijn de huidige verjaringstermijnen van de strafvordering voor dergelijke feiten soms ontoereikend. Om die redenen wensen de indieners van dit wetsvoorstel dat de verjaringstermijn op vijftien jaar zou worden gebracht, niet alleen inzake ernstige misdrijven van seksuele aard gepleegd op de persoon van minderjarigen (in de gevallen bedoeld in de artikelen 372 tot 377,

377, 379, 380 du Code pénal), mais également lorsque la mutilation des organes génitaux visée à l'article 409 du Code pénal est commise sur la personne d'un mineur.

Initialement, les auteurs avaient choisi de porter le délai de prescription à 30 ans. Il ressort toutefois des auditions organisées par la Commission de la Justice lors de la législature précédente (DOC 52 0233/003) que si le législateur étend le délai de prescription, il conviendrait de retenir un délai de 15 ans. En effet, il s'agit d'un délai déjà d'application pour les crimes non correctionnalisables. Ce faisant, les auteurs entendent préserver une certaine cohérence dans les délais de prescription applicables en matière pénale.

Un tel délai de prescription se justifie pour les raisons que nous venons de développer ci-dessus. De plus, d'autres pays ont également opéré de tels choix. Ainsi, la France a instauré des délais de trente ans pour des crimes terroristes ou en rapport avec les stupéfiants (articles 706.25-1 et 706.31 du Code pénal).

La modification proposée vise donc aussi à "marquer le coup", c'est-à-dire, donner un signal clair et poser un acte significatif sur le plan des priorités de la politique criminelle de notre pays.

Daniel BACQUELAINE (MR)
Jacqueline GALANT (MR)
Denis DUCARME (MR)

379, 380 van het Strafwetboek), maar tevens inzake de verminking van de genitaliën op de persoon van een minderjarig meisje, als bedoeld in artikel 409 van het Strafwetboek.

Aanvankelijk waren de indieners van plan te voorzien in een verjaringstermijn van 30 jaar. Tijdens de vorige zittingsperiode evenwel heeft de commissie voor de Justitie terzake hoorzittingen georganiseerd (zie DOC 52 0233/003), en daaruit is gebleken dat mocht de wetgever een langere verjaringstermijn instellen, voor een termijn van 15 jaar zou moeten worden gekozen; die termijn is immers al van toepassing voor de niet-correctionaliseerbare misdaden. De indieners stellen derhalve een verjaringstermijn van 15 jaar voor, om een zekere samenhang te behouden aangaande de verjaringstermijnen in strafrechtelijke aangelegenheden.

Een dergelijke verjaringstermijn is om de hierboven vermelde redenen verantwoord. Ook andere landen hebben dergelijke beleidskeuzes gemaakt: zo heeft Frankrijk termijnen van dertig jaar ingesteld voor terroristische misdaden of zware drugsdelicten (de artikelen 706.25-1 en 706.31 van het Franse *Code pénal*).

De voorgestelde wijziging heeft dus tevens tot doel een schot voor de boeg te lossen en een duidelijk signaal te geven, alsook een voor de prioriteitenbepaling in het landelijk strafbeleid significante daad te stellen.

PROPOSITION DE LOI

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l'article 78 de la Constitution.

Art. 2

L'article 21 de la loi du 17 avril 1878 contenant le Titre préliminaire du Code de procédure pénale, tel que modifié, est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“En ce qui concerne les infractions définies dans les articles 372 à 377, 379, 380 et 409 du Code pénal, le délai est de quinze ans si elles ont été commises sur la personne d'un enfant âgé de moins de seize ans.”.

Art. 3

L'article 21*bis* de la même loi, inséré par la loi du 13 avril 1995, modifié par la loi du 28 novembre 2000 et par la loi du 10 août 2005, est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“En cas de correctionnalisation d'un crime visé à l'article 21, alinéa 5, le délai de prescription de l'action publique reste celui visé à cet alinéa.”.

28 août 2010

Daniel BACQUELAINE (MR)
Jacqueline GALANT (MR)
Denis DUCARME (MR)

WETSVOORSTEL

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet.

Art. 2

Artikel 21 van de wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het Wetboek van strafvordering, zoals gewijzigd, wordt aangevuld met het volgende lid:

“Inzake de misdrijven bepaald bij de artikelen 372 tot 377, 379, 380 en 409 van het Strafwetboek bedraagt de termijn vijftien jaar indien zij werden gepleegd op de persoon van een kind jonger dan zestien jaar.”.

Art. 3

Artikel 21*bis* van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 13 april 1995, gewijzigd bij de wetten van 28 november 2000 en van 10 augustus 2005, wordt aangevuld met het volgende lid:

“In geval van correctionalisering van een misdaad bedoeld in artikel 21, vijfde lid, blijft de verjaringstermijn van de strafvordering dezelfde als die bedoeld in dat lid.”.

28 augustus 2010

ANNEXE

BIJLAGE

TEXTE DE BASE

Loi du 17 avril 1878 contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale

Titre préliminaire. Des actions qui naissent des infractions

Chapitre IV. Des causes d'extinction de l'action publique et de l'action civile

Art. 21

Sauf en ce qui concerne les infractions définies dans les articles 136*bis*, 136*ter* et 136*quater* du Code pénal, l'action publique sera prescrite après dix ans, cinq ans ou six mois à compter du jour où l'infraction a été commise, selon que cette infraction constitue un crime, un délit ou une contravention.

Le délai sera cependant de quinze ans si cette infraction est un crime qui ne peut être correctionnalisé en application de l'article 2 de la loi du 4 octobre 1867 sur les circonstances atténuantes.

Par ailleurs, le délai sera d'un an en cas de contraventionnalisation d'un délit.

Art. 21*bis*

Dans les cas visés aux articles 372 à 377, 379, 380, 409 et 433*quinqüies*, § 1er, alinéa 1er, 1°, du Code pénal, le délai de prescription de l'action publique ne commence à courir qu'à partir du jour où la victime atteint l'âge de dix-huit ans.

En cas de correctionnalisation d'un crime visé à l'alinéa précédent, le délai de prescription de l'action publique reste celui qui est prévu pour un crime.

TEXTE DE BASE ADAPTÉ À LA PROPOSITION

Loi du 17 avril 1878 contenant le titre préliminaire du Code de procédure pénale

Titre préliminaire. Des actions qui naissent des infractions

Chapitre IV. Des causes d'extinction de l'action publique et de l'action civile

Art. 21

Sauf en ce qui concerne les infractions définies dans les articles 136*bis*, 136*ter* et 136*quater* du Code pénal, l'action publique sera prescrite après dix ans, cinq ans ou six mois à compter du jour où l'infraction a été commise, selon que cette infraction constitue un crime, un délit ou une contravention.

Le délai sera cependant de quinze ans si cette infraction est un crime qui ne peut être correctionnalisé en application de l'article 2 de la loi du 4 octobre 1867 sur les circonstances atténuantes.

Par ailleurs, le délai sera d'un an en cas de contraventionnalisation d'un délit.

En ce qui concerne les infractions définies dans les articles 372 à 377, 379, 380 et 409 du Code pénal, le délai est de quinze ans si elles ont été commises sur la personne d'un enfant âgé de moins de seize ans.

Art. 21*bis*

Dans les cas visés aux articles 372 à 377, 379, 380, 409 et 433*quinqüies*, § 1er, alinéa 1er, 1°, du Code pénal, le délai de prescription de l'action publique ne commence à courir qu'à partir du jour où la victime atteint l'âge de dix-huit ans.

En cas de correctionnalisation d'un crime visé à l'alinéa précédent, le délai de prescription de l'action publique reste celui qui est prévu pour un crime.

En cas de correctionnalisation d'un crime visé à l'article 21, alinéa 5, le délai de prescription de l'action publique reste celui visé à cet alinéa.

BASISTEKST

Wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering

Voorafgaande titel. Rechtsvorderingen die uit misdrijven ontstaan

Hoofdstuk IV. Oorzaken van verval van de strafvordering en van de burgerlijke rechtsvordering

Art. 21

Behoudens wat de misdrijven betreft omschreven in de artikelen 136*bis*, 136*ter* en 136*quater* van het Strafwetboek, verjaart de strafvordering door verloop van tien jaren, vijf jaren of zes maanden, te rekenen van de dag waarop het misdrijf is gepleegd, naar gelang dit misdrijf een misdaad, een wanbedrijf of een overtreding is.

Nochtans is de termijn vijftien jaar ingeval dit misdrijf een misdaad is die niet in een wanbedrijf kan worden omgezet met toepassing van artikel 2 van de wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden.

Anderzijds is de termijn een jaar ingeval een wanbedrijf wordt omgezet in een overtreding.

Art. 21*bis*

In de gevallen bedoeld in de artikelen 372 tot 377, 379, 380, 409 en 433*quinqüies*, § 1, eerste lid, 1°, van het Strafwetboek, begint de verjaringstermijn van de strafvordering pas te lopen vanaf de dag waarop het slachtoffer de leeftijd van achttien jaar bereikt.

In geval van correctionalisering van een misdaad bedoeld in het vorige lid, blijft de verjaringstermijn van de strafvordering, die welke is bepaald voor een misdaad.

BASISTEKST AANGEPAST AAN HET VOORSTEL

Wet van 17 april 1878 houdende de voorafgaande titel van het wetboek van strafvordering

Voorafgaande titel. Rechtsvorderingen die uit misdrijven ontstaan

Hoofdstuk IV. Oorzaken van verval van de strafvordering en van de burgerlijke rechtsvordering

Art. 21

Behoudens wat de misdrijven betreft omschreven in de artikelen 136*bis*, 136*ter* en 136*quater* van het Strafwetboek, verjaart de strafvordering door verloop van tien jaren, vijf jaren of zes maanden, te rekenen van de dag waarop het misdrijf is gepleegd, naar gelang dit misdrijf een misdaad, een wanbedrijf of een overtreding is.

Nochtans is de termijn vijftien jaar ingeval dit misdrijf een misdaad is die niet in een wanbedrijf kan worden omgezet met toepassing van artikel 2 van de wet van 4 oktober 1867 op de verzachtende omstandigheden

Anderzijds is de termijn een jaar ingeval een wanbedrijf wordt omgezet in een overtreding.

Inzake de misdrijven bepaald bij de artikelen 372 tot 377, 379, 380 en 409 van het Strafwetboek bedraagt de termijn vijftien jaar indien zij werden gepleegd op de persoon van een kind jonger dan zestien jaar.

Art. 21*bis*

In de gevallen bedoeld in de artikelen 372 tot 377, 379, 380, 409 en 433*quinqüies*, § 1, eerste lid, 1°, van het Strafwetboek, begint de verjaringstermijn van de strafvordering pas te lopen vanaf de dag waarop het slachtoffer de leeftijd van achttien jaar bereikt.

In geval van correctionalisering van een misdaad bedoeld in het vorige lid, blijft de verjaringstermijn van de strafvordering, die welke is bepaald voor een misdaad.

In geval van correctionalisering van een misdaad bedoeld in artikel 21, vijfde lid, blijft de verjaringstermijn van de strafvordering dezelfde als die bedoeld in dat lid.